

בעזרת השם יתברך

קונטרס

תיקון הכשרות

מכתב שנכתב לכ"ק מרן אדמו"ר מקאשוי שליט"א
בעל מחבר שו"ת ברכת שמים על הש"ס, שו"ת ברכת שמים על ד"ח שו"ע
בעדפארד היללס נוא יארק

בו יבואר גודל ההזנחה במצב הכשרות של השחיטה והניקור
גם יבואר בו איך שהסמ"ך מ"ם מתלבש לראש הלוחמים
נגד ציונות, ומנהל את הכלל ישראל כצאן לטבח רח"ל,
ואין איש שם על לב, שהס"מ עשה הסכם עם סאטמאר
אני נותן לכם ציונות, ואתם תתנו לי כשרות הבשר.

מאת הרה"ג רבי שלמה יודא שווייצער
רב דקהל דרכי נועם
מחבר ספר שו"ת לשלמה משפטיך על ד'
חלקי שו"ע, לשלמה משפטיך על התורה
ודרשות שלמה ג' חלקים, ועוד.

יצא לאור על ידי

וועד הכשרות דהתאחדות הקהילות

אדר תשמ"א לפ"ק

קונטרס תיקון הכשרות

**מכתב גלוי מאחד מחברי ועד הפועל של ועד
הכשרות דהתאחדות הקהלות**

ראש חודש שבט שנת תשמ"א לפ"ק

אורך ימים ושנות חיים ושלום, לכבוד הרב הגאון
המפורסם כערוגת הבשם, גן הדסים, אוצר בלום,
סיני ועוקר הרים, חמדת הימים, נזר הזמן מיחידי
דורינו וכו' וכו' ה"ה מוהר"ר **רפאל בלום** שליט"א,
ר"מ דישיבת אהל שמואל ואב"ד דק"ק קאשוי
יצ"ו.

אחדשה"ט, אקוה שהכל עצהיו"ט, כה יתן ה' וכה
יוסיף, שנשמע אך טוב סלה, ועד זקנה ושיבה ינוב
בטובה, ועיניו תחזנה בנים שבים לגבולם ברננים.
הנה מה שהניעני לבוא אל הדרת גאונו היות
שראיתי מכתב פיתוחי חותם איגרת הקדש מארגון
הרבני "**התאחדות הרבנים**" חתום מחוג מצומצם
של רבנים, וגם מעלת כבוד תורתו בין ראשי
המדברים בדבור של קשות נגד הני בריוני רשיעי

אשר מלאה ידם לשלוח יד ולפגוע בתלמיד חכם, וגם נגד עתון אשר בא בכותבת הגסה נגד תלמיד חכם [כונתו על מכתב מחאה נגד בריוני סטמר שהתנפלו בליל שבת ברחוב על הגה"צ מסאמבאטהעלי זצ"ל, ויבדל לחיים טובים בנו הרה"ג ר' חיים ליב כ"ץ שליט"א והכו אותם הכאות של ממש, בעת מחלוקת סטמר-בלז], ובאתי להודות לו, וברוך השם שאחר כמה עשרות שנים של הטרדות נגד תלמיד חכם נשמע דברי מחאה, אשר כל הזמן לא נשמע אף פעם אף מילא, ומסתמא זה השפעת של הדי"ג, וכן שמעתי שהשפעתו הולכת וגוברת והוא מראשי המדברים של התאחדות הרבנים, וברוך השם שזכינו לזה, אחר שלפני כמה שנים שזכיתי לבקר בהיכל קדשו, ושוחחנו מכמה דברים העומדים על הפרק, התנצל מע"כ שהגם שהוא בין הנהלת התאחדות הרבנים, אבל זה כמה שנים שלא נקרא אל ההתוועדות ושתיקתו יפה מדיבורו, ורק ינסה להשפיע מהצד וזה בענין הנשגב של כשרות, אבל לדאבונינו לא נשמעו דבריו וכל הוועד הכשרות נתבטל בעו"ה, אבל עכשיו ששמו של מעכ"ת הולך בין גדולי רמים והוא משנה לנשיא התאחדות הרבנים ועל פיו יצא, ע"כ אמרתי עת רצון הוא ואין מזרזין אלא למזרזין, הלא רומעכ"ת לבו ער לכל דבר שבקדושה, ע"כ אמרתי עת לדבר אשירה וירוח לי.

הנה זה מזמן שנדפס במדריך הכשרות על ההזנחה גדולה בשטח הכשרות, אפ"י בין השופר, שופרו שהם מפרסמים שהשגחתם היא למהדרין מן המהדרין ועומדים תחת השגחת היימישע רבנים ואדמו"רים, ובפרט בשחיטת גסות ועופות, ובאו דבריהם בשני חוברות של המדריך נדפס בשנת תשל"ז, והדבר עשה בשעתו רעש גדול עד שנרעשו אמות הסיפים, ופה ופה שמעו תביעות לעשות התקונים הדרושים, והיי זה קודם חג הפסח.

מה עשו הבעלי בתים על אידישקייט באמעריקא בכלל ובוויליאמסבורג בפרט, נעשו לרוח של שקר בפי נביאיהם הם הרבנים המלחכי פינכו שלהם, כשהגיע שבת הגדול הוא השבת שמנהג קדמונים שהרבנים ידרשו להזהיר ההמונים לעמוד על המשמר לשמר את עצמם ולגדר גדרים שלא לבא לידי איסור, ובמקום להרעיש על התיקונים הדרושים הוכרחו הרבנים לדרש כנביאי אחאב שהכל עצהיו"ט ואך טוב ושלוש במחננו ואין יסוד להשמועה כדרכם בטומאה בכל פעם שמביאים תלונה נגדם מכחישים את זה (בה בשעה שנתברר הדבר מאחד מרבניהם ה"ה כש"ת הרה"ג מטשאקאוה שליט"א וכנדפס מכתבו שם בקובץ המדריך, איך שכותב אל הנהלת התאחדות הרבנים לאתר שבקר במקומות שחיטה וכותב שם על ההזנחה ומדבריו מתאשרים כל התלונות כעין

שנדפס בקובצי הכשרות עד כדי כך שאחד מרבניהם אמר בדרשתו על עסקני הוועד אף שכוונותיהם רצויים אך אין מעשיהם רצויים. ותיכף אחר הדרשה התנפלו עליו אנשי הכת הטמאה החנפים הצבועים שמתכסים באדרת שער שגנבו מפנחס קנאה, וצעקו עליו איך הרהיב להגיד שכוונותיהם רצויים, והוכרח לנגד רצונו להחזיר ולהגיד כל מה ששמו בפיו, אמר בדרשתו על אנשי ועד הכשרות הגם שכוונותיהם רצויות אבל אין מעשיהם רצויים. וככה הם מעשה הכת, ומה לנו להאריך בזה, אבל העיקר שאז בעת הזאת קראו את הרה"ג מדעברעצין שליט"א אל האדמו"ר מסאטמאר זצ"ל, ומסתמא כבר הביאו דבה לפניו על הרב מדעברעצין כי מחריב את היהדות החרדית ושיגיד לו שיפסיק את העבודה עם הוועד כשרות, (כמו שהוכיח סופו על תחילתו) אבל הרב מדעברעצין תיכף בהכנסו פנימה התחיל לדבר, ואמר היות שישנם אברכים שאומרים שראו דברים שלא כשורה אצל השחיטות, והגם שגם הוא לא יודע אם יש ממש בדבריהם, אבל במקרה כזה צריכים להושיב בי"ד, לשמוע מה בפיהם ולברר הדבר ע"כ, וכאשר שמע הגה"ק מסאטמאר את דבריו אמר יָא יָא אודאי זָאָל מען זעצען אַ בי"ד ותפס את ידו הרב מדעברעצין ונתן לו סל של ברכות ע"ז, זה הי' ערב שבת הגדול תשל"ז, ותיכף אחר חג הפסח אז

הוצרכתי לדבר עם הרה"ג מדעברעצין וסרתני לביתו, וכאשר קרבתי אצלו צלצל הטלפון ובצד השני היי הרה"ג מפאפא שליט"א, ודברו ארוכות מכל הענין הזה ולבסוף על שאלת הרה"ג מפאפא "נו וואָס טוט מען" ענה לו הרב מדעברעצין וואָס פרעגט איר וואָס טוט מען הלה כבר הורה זקן כוונתו על האדמו"ר מסאטמאר אז מען זאָל זעצען אַ ביי"ד, והתחיל הדיון ביניהם מי יהי בבי"ד והציע הרב מדעברעצין שהוא והרב מסיגעט יהיו כבוררים שהוא יציג ויציע את טענת עסקני ועד הכשרות, וגם יביא אותם לבי"ד אותם שהם אחראים על כתיבת מדרך השחיטה, והרה"ג מסיגעט ידבר בשם השוחטים והבודקים, וגם יביא אותם לבי"ד, וחוף מזה יהי ביי"ד נייטראלי של שלשה רבנים, ואני הקי גם כן לקחתי חלק בשיחה כי ידעתי את עמדתו של אנשי הועד ותבעתי בתוקף שהרה"ג מקאשוי שליט"א מוכרח להיות בבי"ד, והסכים הרה"ג מפאפא שהוא ג"כ יהי מהבי"ד והוא הציע לשתף את הרה"ג מסאמבאטהעלי שליט"א, כי בזה יהי ביי"ד נייטראלי, ונמנו וגמרו וכולם הסכימו וכבר נקבע מקום וזמן ואני הקי והרי ר' ישראל קאסינער נסענו מביתנו למקום המיועד, וכשבאנו למקום נתוודע לנו, כי ברגע האחרון טלפן האדמו"ר מסיגעט להרב מדעברעצין כי הוא לא מסכים על השתתפות הרבנים מקאשוי וסאמבעטהעלי בבי"ד,

ואז ראינו כי הוא לא מעונין בבי"ד נייטראלי שיתברר הדבר לאמיתו ויצא כנגה משפט רק רוצה בבי"ד שיוכל להטות אותו לטובתו ולכבודו, אז כמובן שלא הסכמנו, כי אח"כ יתפאר שהבי"ד בררו שאין יסוד לדברי המעררים, ומוטב שהדבר ישאר בספק ואז הירא את דבר ה' מעבדי הסיגעטער יפריש עצמו מאכילת בשר ע"כ.

והנה מה נאמר ומה נדבר וכבר עברו כמעט ארבע שנים, ועוד הדבר תלוי ועומד, בדבר שגדולי הרבנים ומתוכם ג"כ הגה"ק מסאטמאר זצ"ל החליטו שהדבר צריך לשיבת בי"ד לברר הדבר, בא אותו האיש ורצה גם בזה בדבר שכל הכשרות באמעריקע לדורות תלוי בזה, רצה גם בזה לעוות הדין, וחטאו הוא בכפליים, עוות הדין וספק טריפות, שע"ז לבד אמרו חז"ל **טוב שבטבחים שותפו של עמלק** ופרשיז"ל **ספיקי טריפות בא לידו וחס על ממונו ומאכילן לישראל, והוא הוא העומד בראש היהדות החרדית**, אבל הלא זה עוד מהקטנות סוף כל סוף הלא הבשר נשחט, ואפי' הנוגשים אצים כלו מעשיכם, מסתמא הוא נשחט כהוגן, ואם מחמת מהירות לא נשחט מיעוט כהוגן אם זה בתרנגולות יכולים לסמוך שתרנגולת בנוצתה בטלה ברוב, וממילא להמון האוכלים נתבטל בשבילם ונעשה כהיתר אצלם, ואחר שהם שוגגים שאין יודעים שנתבטל בשבילם ולא ניחא להו, מותר אף שנתבטל

בשבילם כמבואר בסי' צ"ט בט"ז ובאחרונים שם, ורק דהשוחט עבר שבטל איסור לכתחילה, מכל מקום הלה לדעת הרשב"א הוא מדרבנן דוקא "נו וואָס טוט מען נישט פאַר פרנסה" [מה לא עושים בשביל פרנסה] הלא אחרים שעוסקים בביזנעס יש שמשקרים ועוברים על איסור גזילה דהוא לכו"ע מן התורה כמו שאמר לי שוחט, ואפי' בגסות יש לסמוך גם כן על הפוסקים דבכבש שלם בעורו הוי כמו תרנגולת בנוצתה דבטלה, ואפי' אם נולד החשש בבדיקת הריאה דעל ידי החפזון נתערבה חתיכות מבהמה שנטרפה הלה מן התורה נתבטלה, ומדרבנן אולי יש לסמוך על הפוסקים שחתיכה גדולה יותר מדי היא דומי' דתרנגולת בנוצתה, ואף דהרמ"א מחמיר מכל מקום אולי כיון שאומרים ויצמח פורקני' סוברים שהם ספרדים וסומכים על המתבר בזה "נישט געפערליך" [לא נורא].

אבל מה עם החלב הלא חלב בעין שהיא על החתיכה וניכרת אין בטילה, ומי שבא לידו וקונה החתיכה בחלבה וניכרת רק הוא חושב שהוא שומן בודאי אין בטילה, וחוף מזה הלא חלב עם בשר הוי מין בשאינו מינו דאין בטילה וצריך סי' בחתיכה המבושלת, ויש חשש שיאכל כזית חלב בעין והוא איסור כרת, ועל כל פנים אפי' בטעם הלה קיי"ל טעם כעיקר דאורייתא.

והנה אשתקד דברתי עם בניכם וחתניכם בחומר הדבר, הלא הם היו עמדי בהיות הרב מלאכי באחד מבוטשער סטאר'ס הכי חשובים וצוה למנקר לנקר ונתן לו החתיכה בחזקת מנוקרת, אמר הרב מלאכי שיש בו חלב דאורייתא והסכים עמו הרה"ח ר' מרדכי פרידמן, ואחר כך הלכנו לבוטשער סטאר של קהלת סאטמאר בבארא פארק וקנינו חתיכה של בשר מהחנות בחזקת מנוקרת ובנמלח והודח וג"כ הראה על חלב הנשאר, וכולנו שמענו באזנינו ("אוי לאזנים שכך שומעות") וכאשר נתבקש ר' מרדכי פרידמן מהרב מלאכי לילך להתאחדות הרבנים ולהגיד, אמר שהוא לא ילך לבדו רק עם הרב מלאכי. והרב מלאכי חכה עד בוש אבל לחנם, כי לא נקרא להאסיפה, ורק הם קראו הבוטשער'ס הבורים ועל עדותם שבהונגרי' היו נוהגים כך, הוציאו את הכרוז של "יאכלו ענבים" ואם היו עוד ענוים או חסידים א' מהם שלא אכלו (הלא מחלוקת בגמ' מי גדול חסידים או ענוים) החליטו להאכילו גם לענוים, ומסתמא הם הכריעו דענוה גדולה מכולם על כן האכילם גם לענוים, וזה בשעה שיש מנקר בן תורה אומר שבהונגרי' היו מנקרים כמו שאומר הרב מלאכי, ויש לנו ב' עדים המכחישים הבוטשער'ס, הוה ליי תרי לגבי תרי ובהמה בחיי בחזקת איסור לגבי ספק הנולד מחיים, הגם אפשר שיש לחלק דזה דוקא בספק בשחיטה או בנטרף א'

מהאברים, שעל ידי זה שדו תיכלה בכולה, מה שאין כן בספק חלב דאין כשרות הבהמה תלוי בזה ורק הספק לגבי אותה חתיכה וצ"ע, אבל אין צריכין לזה דעל כל פנים מידי ספיקא ודאי לא נפקא והוי ספק איסור כריתות, ובפרט דהדבר יכול להתברר על ידי שהיו מביאים האומנים הבקיאים בזה, והיי יכול להתברר, וממילא הוי ספק התלוי בחסרון ידיעה ולא נחשב לספק כלל, והוי רק כמו ספק חלב אכל ספק שומן וחייב באשם תלוי, וברור אם היו הבוטשער'ס עומדים פנים אל פנים והיי מראה להם שאין יודעים כלום בהלכה לא היי להם פה להשיב ולא מצח להרים ראש, ולא עשו זה כי חששו מפני כבודם וממונם, כי אם היו חוששים באמת לברר אפיי עכשיו יכולים להביא את הרב מלאכי, ואם הם מפיצים שמועות שהוא לא רצה ולא רוצה לבוא, יפנו אלי ואני אביאנו תנה אותו על ידי ואני אשיבנו. אבל לא צריכים לזה, יכולים להביא את המנקרים של העדה החרדית כי הלא הרב מלאכי הוא מהרבנות הראשית ופסול לעדות לאנשי השיטה, וישמעו מה שאומר המנקר של העדה החרדית, ואם ספק לכם מה שיאמר אגלה לכם, כי אשתקד כשבקרתי בארץ הקודש סרתי לבית הגאב"ד שליט"א הגר"יי ווייס שליט"א, ושאלתי אותו מה הוא אומר על כל הפרשה של ניקור שגלה הרב מלאכי, ואמר לי שהרב מלאכי בא אצלו

בלויית המנקר של העדה החרדית וספר לו על כל הגילויין שלו באמעריקא והטעות שלו, והמנקר של העדה אמר שפה בארץ ישראל מנקרים ככל אשר אומר הרב מלאכי ע"כ, וכששאלתי אותו למה הוא שותק אמר לי אני לא מתערב באמעריקא, הלא יש שם רבנים, ואחר כך אמר לי אם לא היי בא הרב מלאכי עם רעש היו יכולים לפעול אצלם להנהיג באמעריקא את תורת הניקור כמו בארץ ישראל, עד כאן וד"ל.

והנה לא רציתי להגיד להגאב"ד, שהרב מלאכי לא עשה הרעש רק לאחר כמה שבועות שדפק על כל הדלתות ודחו אותו בלך ושוב מאַרגען איבער-מאָרגען, גיי צו דעם, גיי צו יענעם, [מחר מחרתיים, לך לזה, לך לאחר] עד שאחד מן הרבנים ואחד מן האדמוריים יעץ לו אחר שאין דבריו נשמעים שיצא בקול רעש והם יקראו אותו לדין תורה ויהיי הוא הנתבע, אבל לא רציתי להגיד לו, כי בלא"ה ראיתי שהוא לא רוצה להתערב, כי אמר לי תיי ואיבעית אימא והתיי הראשון מספיק גם אם היי יודע האמת, כי אם מתבוננים הלא מה חילוק יש, כי הלה זה נוגע ביסודי התורה, ומה אם אמר בקול רעש, וכי בשביל שפגע קצת בכבוד מותר לאכול חֵלֵב? וכי איך צריכים לדבר למאכילי ומכשילי הרבים, אם היי בהם יראת שמים היי צריכים לירד מכסאם ולקרוע בגדיהם ולשים שק כסותם, וכאן

עוד תובעים כבוד, ואם אמרו שצריכים לומר
 תוכחה בניחותא זה לפשוטי עם, שמשוקעים
 בתאוות ובמדות רעות של גאוה צריך להיות
 התוכחה לבאר להם חומר האיסור ושאין ראוי
 לעשות כן וכיוצא, אבל לא להרבנים מנהיגי קהלות
 גדולות, הלא חבר אין צריך התראה, וכי בשביל
 פגיעה בכבודם המוסרח מותר להאכיל נבילה
 (סליחה, חֶלֶב איסור כריתות)? הלא הם מאנשים
 שאוכלים שמורה מצה?, ונזהרים ממצה שרויי מפני
 איזה חשש רחוק?, וכאן המדבור מאיסור ברור,
 ואפיי לשיטתם דבאונגארען היו מנקרין באופן כזה
 על פי רבינו הרמ"א, אבל האם משנת חסידים היא,
 הלא באונגארן היו נוהגין במיעוד ומשמוש על פי
 רבינו הרמ"א, והיו אוכלים שטאפ גאנז על פי גדולי
 הפוסקים, וגדולי אונגארין כמו רבינו הח"ס הי'
 אוכל קניידלעך בליל הסדר, ורבינו הכתב סופר
 התיר מאשין מצות, וכן נהגו בכל אויבערלאנד,
 ואפיי כאן בעדת יראים אופים מאשין מצות בהכשר
 האב"ד, אבל לא אנשי ויצמח פורקניי שהחמירו בכל
 זה, ולמה לא נחמיר בדברים שלהרבה פוסקים הוא
 חֶלֶב דאורייתא, ובפרט שתורת הניקור הזו נתקבלה
 עכשיו בכל ארץ ישראל אפיי בין האשכנזים ואפיי
 הרבנות הראשית נוהגין על פי חומרה זו, אוי לנו
 שאפילו כהרבנות הראשית לא היינו, ובפרט שיש
 שאלות גדולות לאנשי ארץ ישראל הבאים לכאן

בחומרי המקום שהלך משם, וזה בנוגע להלכה, אם הי' המדובר מרבני אונגארין כמו אנשי עדת יראים שגם לא נהגו לילך עם זקן מגודל, רק "צו לצו קו לקו זעיר שם זעיר שם", אבל חובשי שטריימיל ווייסע זאָקען עם פיאות ארוכות של עשרה מעטער למה לא להחמיר במאכלים, לחוש לכל הדעות, הלא זה יסוד החסידות לעשות בכל מצוה לפי מה שאמרה התורה, וכמו שכתב במסילת ישרים וכן בחובת הלבבות "שחסיד בורח מצ"ט שערי היתר – אם יש אפילו רק אחוז א' של איסור מחמיר". ובפרט חסידים ההולכים בשיטת הבעש"ט, היו מחמירים מאד ליזהר בכשרות המאכלים, אפי' בדבר שאין אלא לחומרא בעלמא, עיין מאור ושמש סוף פרשת שמיני כדי שנשמור עצמינו ממאכלות אסורות ונזכה להשגת התורה ואפי' מן דבר שאין אסור אלא משום חומרא בעלמא יש לו לאדם ליזהר בהן וכו', אבל אם מיקל על עצמו אפי' בדבר שאין אלא חומרא בעלמא אפי' אם יתנהג דרכי חסידות ופרישות על כל הצדדים ושוקד על פתחי תורה ועבודה יום ולילה לא יוכל להשיג הקדושות עליונות על נכון וכו' ע"ש.

הרי לך משנת חסידים שנשנית בבית מדרשו של הנועם אלימלך והחווה מלובלין זיע"א אשר מימיהם אנו שותים ומפיהם אנו חיים ע"כ. וכל זה אפי' לשיטתם דבאונגארען היו מנקרים כך, אבל

כיון שהם נמנים על עדת תלמידי החוזה מלובלין היו צריכים לחוש לחומרא, ולבסוף הם כותבים "יאכלו ענוים וישבעו", ואם יש עוד חסידים שהיו מחמירים על עצמם כדרך חסידים באו אלו ומאכילים אותם, ואפשר שהכריעו שחסידות גדולה מענוה כר"פ ב"י נגד ריב"ל, וממילא התירו את זה רק לענוים ולא לחסידים, והחסיד יחמיר על עצמו, הגם שחסידים כמונו הבינו מהלשון הזה שכשר לכל הדעות, כידוע היום שישנם חסידי עמי הארץ, אבל הגם שעמי הארץ אנו, אבל באכילה רוצים להיות חסידים ובדבר של צער כל הרוצה לעשות עצמו חסיד הרשות בידו, ואיך הכשילו אותנו לאכול הניקור של אונגארין.

בבגדי חסידים החמירו ללבוש כל השמונה בגדים לא די בלאנגע קאפטען ודרייפערטעל רעקעל שהי נהוג באונגארין, כך מתדמים כקוף לבני אדם ללבוש כל הלבושים השטריימיל והבעקיטשעס והווייסע זאקען, והאם לא נאה לבני הווייסע זאקען להחמיר גם באכילה כמו אותם שאליהם מתדמים, אתמהה. ונחזור לראשונות, הלא המדובר כאן מאיסור חלב ממש, ומאי סידור בשחיטה ובדיקות, וכולם שותקים ומפחדים, מצד אי קוראים עצמם בשם קנאים, אבל כל הקנאות היא על חשבון הציונים לתקן הציונים, ולמה לא, הלא מן הציונים לא יגיע שום נזק כי הציונים מעולם לא הזיקו ולא עשו

טרור לרבנים שדברו כנגדם, ובפרט מן הקנאים דזמנינו במקום ללחום עם הציונות הם לוחמים ועושים מחלוקת ומפרידים ועושים פירוד לבבות במחנה שומרי תורה ומצות ופיזור לצדיקים וכו', ומי מרויח מזה רק הציונים, והם מאחלים לעצמם לוחמים כאלו, כי מוסיפים להם כח עוד, ובפרט שעל ידי זה מזניחים הכל, כי כנראה לדעתם הם עוסקים במצוה ופטור מן המצוה.

ושמעתי מכמה שהיו מן העוזרים בכשרות ובפרשת חלב, שאמרו יעצט דארף מען אלעס אפלאזען און לוחם זיין מיט דעם ציונות וואס איז כפירה [עכשיו צריכין להפסיק אם כל הענינים ורק ללחום נגד הציונות] (געמיינט די בעלזער), [חשבו על הבעלזער] און חלב איז נאָר אַ איסור כריתות, וכך עשו.

והנה נזכרתי מעשה מהגר"א שבא פעם לביהמ"ד ושמע שבחורים מדברים מהבעל דבר איך צריכים ללחום כנגדו, ואמר דער בעל דבר זאָגט רעד רעד אפי' פון מיר נאָר לערנט נישט [הבעל אומר לדבר לדבר רק לא ללמוד] עכ"ל, כי הלא התורה הקדושה היא החרב נגד הבעל דבר, ומה לו אם מדברים, איך צריכים ללחום נגדו, אם אין במה ללחם, וככה אומר הבעל דבר "אתם תלכו אופין ווייטען פראענט מיט די ציונים און די בעלזער נאָר דאָ קוקט זיך נישט אום" [אתם תלכו למלחמה נגד הציונים

והבעלזער, רק כאן אל תעשו כלום]. ואף שכסיל הוא הבעל דבר, אבל איש מלחמה הוא ובערמומיות גדולה הוא לוחם הבעל דבר, והוא משתמש כאן עם תכסיסי מלחמת יהושע, בעוד שכל העיר יצאו אחרי הרודפים שחשבו שבחוץ היא המלחמה והפקירו העיר, בעוד שעיקר המארב היי בעיר, ועד שחזרו היי כל העיר שרוף באש, כמו כן כאן הוא מעמיד פנים כאלו בארץ ישראל יש מלחמה גדולה עם הכפירה והמינות וצריכים ללחם שמה, ואם אומרים לו הלא ישנם גדולי תורה בארץ ישראל, הוא אומר, זיי זענען דאך אלע געכאפט, [הם כולם נתפסו ברשת הציונים] ומדביק להם גם כן את הלעיבעל של כפירה כאלו גם הם שייכים למחנה הציונים והכופרים ר"ל, וממילא צריכים לגייס את כל הכח נגד מלחמת הכפירה עם הציונים והאגודה.

והנה הרויח הבעל דבר בכפליים, קודם הוא עושה מחיל הלוחמים בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע ובעלי לצון לעשות ליצנות מגדולי התורה, שאין מבינים אפיי השיחות חולין שלהם, ונכנס בהם הארס של ביזוי תלמידי חכמים כדאי בגמרא מאי אפיקורס מבזה תלמיד חכם" ובמקום ללחום עם אפיקורסים נעשים הם אפיקורסים, כי אפיי נגיד שהם לא צודקים, הלא הם מוטעים, והטועה אפיי בייג עיקרים הוא אנוס, והמבזה אותו אם הוא תלמיד חכם הוא אפיקורס, כי איסור ביזוי תלמיד

חכם הוא מפורש בשולחן ערוך, וכל השו"ט של השיטה הוא דבר שנולד בזמנינו, ואין מפורש בשו"ע ומלתא דתליי בסברא היא, ובודאי כדאי בשביל זה לעשות מחלוקת וחילול שם שמים ר"ל ואין כאן מקומו להאריך.

אבל העיקר שמרויח שמזנינים את הכשרות על חשבון שלוחמים עם הכפירה, כי הלוחמים הם בארץ ישראל על שדה המלחמה שם, ובין כך ובין כך הוא מכניס את המארך שלו, החלב והדם והנבילה והטריפה, ונותן להלוחמים לאכל הסם המות הזה ונתטממים ר"ל.

וידוע מה שכותב הרמב"ם שמאכלות אסורות מביא לידי דעות כוזבות וכפירה^א ר"ל, נמצא במקום

(א) מעשה נורא מהרמב"ם אודות אנשי מדינה אחת שכפרו בתחיית

המתים מן התורה מפני שנטמטמו במאכלות אסורות

בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב) כתבו: ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. **ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא**, נעשו דמיו צלולין וטהורין, **ויש לו לב טהור**, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר,

להיות מחיל ה', יכולים להפך ר"ל להיות מחיל הסמ"ך מ"ם ר"ל, ואחר כל זה הוא עוד מכניס גאווה בלבם הלא ממחנה הלוחמים אנחנו, ומי ידמה לנו, הלא בודאי הכל על צד היותר טוב אצלינו, ומי שאומר דבר נגד הלוחמים, הלא אחת דתו וככה הוא המצב שבין הקוראים עצמם חסידים יהי פחד לעורר על תיקון הכשרות, הלא אפי' רבינו הק' מראפשיץ ז"ל **ניבא שלפני ביאת המשיח יהי רבי שישב עם הרבעצין שלו ביחד בעגלה**

ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים. וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרנו הבנוים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיזו פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

והחסידים ידחפו את העגלה ויאמרו שמעשה מרכבה היא, והזהיר רבינו מראפשיץ לא לסייע על כל פנים בדחיפת העגלה כזו מרבי שעובר על מדת חסידות ליסע עם הרבנית ביחד, אבל שיהיו חסידים שידחפו מרכבה טמאה של שור וחמור יחדיו וחתיכת חלב ביד לחטף שירים מזה, זה לא גילה לנו רבינו מראפשיץ, אבל באמת רבינו מראפשיץ ידע מזה, והזהיר אותנו עוד קודם לזה, ורק לא שמענו לו ומזה הגיע לנו כך, אבל האם לזה צריכים לאזהרת רבינו מראפשיץ, ואיך אנו מוצאים ידינו ורגלינו אם אנו אין לנו הכח להגיד מלה בדבר שנוגע בבבת עינינו, שזה הכשרות והדת, און מען רעדט זיך נאך איין אז מען איז קנאים [וחושבים על עצמם שהם קנאים].

והנה אשתקד הבטיחו לי בניכם היות שאתם עכשיו קרובים למלכות סיגעט וסאטמאר שתדברו על לבו לתקן הניקור, והנה עבר כמעט שנה ושום דבר לא זז ממקומו והדבר תלוי בכם, כי אתם החוט השדרה של התאחדות הרבנים, ואם אתם לא יכולים לפעול כנגדם מה אתם עושים שמה, ובכלל הגיע השעה לעשות מהתאחדות הרבנים אירגון ולא אדמור"י והנשיא יהי רב ולא רבי, כי באופן כזה ווערט דאָס אַ חסידיש געשעפט [נעשה מזה עסק חסידי] וכל הארגון פועל רק למען האינטערעס של הגעשעפט [הביזנעס].

וכשיכולים לעשות מחויבים לעשות, ובפרט עכשיו הספוק בידכם, כי הם צריכים אתכם ולא יהינו לעשות דבר כנגדכם.

על כן מצאתי לנכון לבוא אליכם בכותבת הגסה, ואם באיזה מילים אולי שגיתי בפגיעה בכבוד תורתכם הגדולה, אבקש את סליחתכם בזה, כי מרוב שיחי וכעסי דברתי זאת, ובאמת הי' ראוי לחדל אישים כמוני להיות נחבא אל הכלים כי מי אני ומה אני לבוא עם תביעות אל רב גדול וקדוש, ובודאי אני יכול לפטור עצמו בטענת "רישך בקרירה" ובפרט שאני אפי' לא ריש גרוגותא, ובפרט שכל כך סבלתי מהכת הזאת וקפחו את פרנסתי, וגזלו את ממוני, ועמדו על גופי מאדי, ואחד מן החטאים הגדולים שלי הי' שעסקתי בוועד הכשרות, ובודאי אני פטור ולא יתבעו ממני, בפרט שאני טרוד מאוד בטרדות שונות, ועוד שכמה פעמים כתבתי להאדמו"ר מקאשוי שליט"א ולא קבלתי תשובה.

זה לא מכבר כתבתי לו העתק מכתבי שכתבתי לאנשי רב טוב על פנייתם לערכאות, והנני נבוך בדעתי עד היום כי הגם ששמעתי שהם חזרו בהם ובטלו את תביעותיהם, מכל מקום אחר שנתפרסם הדבר בעתונות נשאר הרושם שמוסד רב טוב הלך לערכאות של גוים, והי' להם לפרסם בעתונות שהם חוזרים, והם לא עשו זאת, ונשאר רושם של חילול

שם שמים, ובפרט שלא נשמע דברי מחאה משום רב ומדשתקי ש"מ ניחא להו.

ולפי עניית דעתי כיון שעוררתי על הדבר, וכן כתבתי לרבנים, ועוד רבנים שדבריהם נשמעים יותר מדברי אני את נפשי הצלתי כנלעני"ד, והגם שכפי זה כל המכתב הארוך הזה הוא למותר כי ענין הכשרות הוא ידוע לכל, ואם רבים וגדולים ממני לא מוחים, מה לפעוט כמוני להתערב, מכל מקום על ענין הכשרות אני לא יכול להתאפק, לראות איך שמטמטמים ומטעים ציבור של רבבות יהודים כו' שרוצים לאכול למהדרין מן המהדרין, וחושבים כיון שחתום בחותם הקנאות, עליו אין להרהר, והבעל דבר מסייע להם בקנאותם זה כי ככל שיתגדל ויתקדש שמים הוא בטוח שלא יהינו לבדוק אחריהם, ואפי' מאותם שיודעים האמת נושאים להם פנים, כי הלא סוף כל סוף הם לוחמים עם הכפירה, אבל האם בכח הטמטום של הטומאה יכולים ללחום נגד הסמ"ך מ"ס, האם היי מניח את זה אם לא שזה מסייע לו, ועל כן אני לא יכול לעצור במילין על כל פנים למסור הרגשותי לכבודו שליט"א, כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, ואם מעלת כבוד תורתו לא יכול או "ער רעדט זיך איין אַז ער קען נישט" מה יש לצפות מאחרים.

והנה הגיע הזמן לארגן את הכשרות, ועיקר תיקון שהשוחטים והרבנים לא יקבלו משכורתם מהבעלי

בתים, כי באופן כזה כמעט מן הנמנע שהכל יהיי על צד היותר טוב, וגם מפעם לפעם למנות רבנים שילכו לבדוק מהנעשה, ומפעם לפעם ילכו אחרים, ומי שרוצה יוכל לילך ולראות מהמתרחש ולמסור הדין וחשבון להממונים על זה, ובאופן כזה נוכל לצפות שהכשרות יוכל לבוא על תקונו, וגם בעניי הניקור צריכים להביא מנקר מומחה מארץ ישראל, ולשכנע אברכי הכולל ללמוד אותה מלאכה שיוכל גם להביא להם פרנסה, וכל זה בפקוח ועד הרבנים עד כאן.

ונא להסביר דבר זה להאדמו"ר מסיגעט סאטמאר, ואפי' ישבע לכם שהכל בסדר ושכל הרינונים הם בשקר, תגידו לו שכל זמן שהרבנים והשו"ב מקבלים משכורתם מאת הבעלי בתים אי אפשר שיהיי טוב, וכל מי שיש לו מח בקדקדו מבין זה, ובפרט במדינה הזאת שיצרא דממונא הוא כל כך בתוקף, ובפרט על חשבון הכשרות שהיו קורין את המדינה הזאת די טרייפענע אמעריקא אז אפילו די שטיינער זענען טריפה [אמעריקא הטריפה שאפילו האבנים שלהם טריפה], ועדיין היא מרקדת בינינו, וראשית התיקון היא בכשרות כמו שכתב הגאון בעל נטע שורק, וכל זמן שלא יסתדר הדבר שיהיי עינא פקיחא עם תקון בענין משכורת, לא נעשה עוד דבר, ותגידו להסיגעטער אם הוא לא יעשה דבר ממשי אנחנו לא נשב בחיבוק ידים.

ונקוה להשם יתברך שלא יעזוב את חסידיו
ולעולם נשמרו, ואצא בקידה ובמודים דרבנן,
ואתכה לתשובתו הרמה.

מנאי זעירא

שלמה יודא שווייצער